

”Jag ville gärna vara likadan som den mamman”

Då hon var 14 år och låg under ett träd, tänkte Ivanna, att Gud bad henne om något. Då hon var 22 år gifte hon sig med Leandro, och idag har de fyra barn. I detta vittnesbörd berättar hon om, hur en annan kvinnas exempel fick henne att närma sig Gud.

2010-01-28

Ivanna Yensen är 29 år gammal och har varit gift i sju år med Leandro Abalos. Resten av familjen utgörs av: Candela (6 år) Marquitos (i himlen) Juan Cruz (4 år) Camila (3 år) Nicolas (1år) och Lucia, som snart ska födas.

Ivanna studerade filosofi på universitetet Norte Santo Tomás de Aquino och tjänstgör för närvarande på skolan Buen Ayre som lärare i kristendomskunskap samt i tre andra skolor i Muñiz och Bella Vista som filosofilärare och i ämnen relaterade till utbildning.

Jag söker

”En dag då jag var 14 år låg jag i gräset och bad till Gud, medan jag iakttog himlen genom bladen på det träd, som gav mig skugga. Jag kommer aldrig att glömma det ögonblicket, för jag förstod, att Gud önskade allt av mig. Sen det ögonblicket upphörde jag inte med att söka för att fundera ut på vilket

sätt, var och när det skulle ske ...
men vinden blåste på ett obegripligt
sätt.

Följande år förlovade jag mig med
Leo, som nu är min man. Men vinden
fortsatte att blåsa på ett konstigt sätt:
å ena sidan tänkte jag på en total
överlåtelse till Gud, å andra sidan såg
det ut som om Leo skulle vinna hela
min själ och mitt hjärta.

Mötet

Då jag var 20 år och gick på
universitetet följde jag en dag en
klasskamrat hem för att studera. Jag
gick in genom huvudingången till
min väninnas hem och blev otroligt
rörd... Vad var det? ... Inte något
ovanligt – ytligt sett, naturligtvis – för
Jesus visade sig för mig i djupet av
min själ.

Det mina ögon såg var ett hus, som
var ordentligt och rent precis som
andra hus jag kände till, inklusive

mitt eget. I hallen mötte mig en bild av den obefläckade Jungfrun, smyckad med blommor, och ett bord, som även det var prytt med blommor. Köket och matrummet såg normala ut, men var inredda som om de skulle utfodra en hel bataljon, med gott om plats och förvaringsmöbler nog till en stor familj.

Kort sagt såg jag ett enkelt hem, ja ännu enklare än andra hem, som aldrig gjort något intryck på mig. Men mitt hjärta såg något mer. Jag ville gärna vara som den mamman... Vem var hon? Vad gjorde hon manne? Hon var säkert en helt speciell person, för inte varje mamma får andra att bli rörda, eller talar om Gud genom sitt hem och sitt vardagsliv. Jag fick en otrolig lust att lära känna henne, för jag tänkte, att Gud kallade mig till att vara som hon.

Då jag skulle sova, kunde jag inte somna och grät länge den natten – av rörelse. Jag var säker på, att jag hade funnit min väg, och att mina kärlekar (Jesus och Leo) kunde låta sig förenas i ett liv som den kvinnans, henne som jag bara kände utifrån den kärlek man anade i hennes hus.

Nästa morgon frågade jag ut min väninna utan omsvep: ”Vem är din mamma? Vad gör hon? Vad arbetar hon med? Är hon medlem i någon kongregation?” Min väninna, som inte kunde låta bli att le av överraskning, fick min ton, som var full av nyfikenhet och mystik till att pulvriskas med: ”inte något ... hon är hemmafru och tillhör inte någon kongregation”.

Det där ”inte något” som min väninna svarade, var i själva verket något, men det karakteriserades som att inte vara något utöver det vardagliga. Hennes mor var

supernumerarie i Opus Dei. Men det fick jag klart för mig först någon tid senare.

Låt mig återgå till det jag berättade nyss. Efter den misslyckade utfrågningen kunde jag inte tro det, som hände mig: just som det såg ut som om jag nått det jag hade sökt efter under så lång tid, så försvann det igen för min blick. Jag kunde inte låta det hela stanna vid det, så jag frågade min väninna om hon visste, hur man kunde komma på en andlig reträtt. ”Kanske kan de reträtter, som prästerna i Opus Dei predikar, hjälpa dig”, svarade hon.

Jag överlämnar mig

2 oktober, tre år efter den reträtten, bad jag om att få bli upptagen i Opus Dei som supernumerarie. Jag visste inte, vilken betydelse det datumet hade (årsdagen för grundandet av Opus Dei) men då jag fick reda på det, tänkte jag: ”Opus Dei föddes ...

och jag föddes ... självklart! Gud hade ju tänkt på Verket (Opus Dei) för mig sen tidernas begynnelse...”

Sedan dess har vardagens utmaningar blivit att omgestalta mitt hus till huset i Nazareth, som den helige Josemaría brukade säga. Och jag är mer och mer övertygad om, att det bästa sättet att vara Herrens trogna instrument på är att låta Honom ta hand om allt. På det sättet lever jag med min påtvingade vila under varje graviditet (Ivanna lider av en sjukdom, där den minsta ansträngning förorsakar sammandragningar, som kan resultera i en för tidig födsel)

Under den tiden försöker jag att offra allt till Herren, dvs. INGENTING. Jag tror helt klart, att i denna tvingande omständighet tycker Jesus, att det är bättre, att jag ”suddas bort” så att ”Han kan skriva”.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/jag-ville-garna-vara-likadan-som-den-mamman/> (2025-04-20)